

VENDIM
Nr. 77, datë 2.12.2025

NË EMËR TË REPUBLIKËS SË SHQIPËRISË

Gjykata Kushtetuese e Republikës së Shqipërisë, e përbërë nga:

Marsida Xhaferllari	kryesuese;
Fiona Papajorgji	anëtare;
Sonila Bejtja	anëtare;
Sandër Beci	anëtar;
Illir Toska	anëtar;
Marjana Semini	anëtare;
Genti Ibrahimi	anëtar;

me sekretare Anjeza Puka, në datën 2.12.2025, mori në shqyrtim në seancë plenare mbi bazë të dokumenteve kërkesën nr. 12 (K) 2025 të Regjistrisë Themeltar, që u përket:

KËRKUESE: Klodiana Cankja, përfaqësuar nga avokat Rezart Tërshana, me prokurë.

SUBJEKTE TË INTERESUARA: Departamenti i Administratës Publike, përfaqësuar nga Enkela Dudushi.

Sekretari i Përgjithshëm i Këshillit të Ministrave, Kryeministria e Republikës së Shqipërisë, përfaqësuar nga Herald Jonuzaj, me autorizim.

Agjencia e Prokurimit Publik, përfaqësuar nga Gjergji Moçka.

Avokatura e Shtetit, përfaqësuar nga avokatja e shtetit, Irma Qosja.

OBJEKTI: Shfuqizimi i vendimeve nr. 1060 (86-2023-1406), datë 14.12.2023, të Gjykatës Administrative të Apelit; nr. 00-2024-4952, datë 11.12.2024, të Kolegjit Administrativ të Gjykatës së Lartë, si të papajtueshme me Kushtetutën e Republikës së Shqipërisë.

Dërgimi i çështjes për rishqyrtim në Gjykatën Administrative të Apelit.

BAZA LIGJORE: Nenet 4, 5, 18, 43, 44, 49, 107, 131, pika 1, shkronja “f”, 134, pikat 1, shkronja “i” dhe 2, 141 dhe 142 të Kushtetutës së Republikës së Shqipërisë (*Kushtetuta*); nenet 27, 71 e në vijim të ligjit nr. 8577, datë 10.2.2000, “Për organizimin dhe funksionimin e Gjykatës Kushtetuese të Republikës së Shqipërisë”, të ndryshuar (*Ligji Organik i Gjykatës*).

GJYKATA KUSHTETUESE,

pasi dëgjoi relatorin e çështjes, Genti Ibrahimi, mori në shqyrtim parashtrimet dhe prapësimet me shkrim të kërkuases Klodiana Cankja (*kërkuesja*), e cila ka kërkuar pranimin e kërkesës, parashtrimet me shkrim të subjekteve të interesuara, sekretarit të përgjithshëm të Këshillit të Ministrave, Kryeministrit të Republikës së Shqipërisë (*Kryeministria*), Departamentit të Administratës Publike (*DAP*) dhe Avokaturës së Shtetit, që kanë kërkuar rrëzimin e kërkesës, konstatoi mungesën e parashtrimeve me shkrim të subjektit të interesuar, Agjencisë së Prokurimit Publik (*APP*), i cili ka vënë në dijeni Gjykatën Kushtetuese (*Gjykata*) me shkresën nr. 3929 prot., datë 18.6.2025, se nuk ka vendimmarrje të tij për kërkuuesen dhe vendimi nr. 311/2, datë 4.2.2014, është nxjerrë nga sekretari i përgjithshëm i Këshillit të Ministrave, duke njoftuar edhe Avokaturën e Shtetit, si dhe diskutoi çështjen në tërësi,

VËREN:

I

Rrethanat e çështjes

1. Kërkuesja ka ushtruar detyrën e drejtoreshës së përgjithshme të APP-së prej vitit 2005, ndërsa në vitin 2008 ka fituar statusin e nëpunësit civil. Në vijim, me shkresën e datës 27.1.2014, të sekretarit të përgjithshëm të Këshillit të Ministrave, kërkuesja është vënë në dijeni për fillimin e procedurës disiplinore të nisur ndaj saj, me pretendimin e disa shkeljeve disiplinore në ushtrimin e detyrës së saj, si: i. moszbatimi dhe tejkalimi i funksioneve të përcaktuara me ligj nga APP-ja për propozimet për marrje masash disiplinore; ii. mosverifikimi rast pas rasti i sistemit elektronik nga APP-ja dhe i zbatimit të procedurave të prokurimeve publike pas nënshkrimit të kontratës, duke sjellë si pasojë shpalljen e fituesit pa përfunduar afatet ankimore; iii. moskërkimi i mendimit nga Komisioni i Prokurimit Publik për propozimet ose problematikat që ky i fundit mund të ketë hasur me kuadrin ligjor për sa u përket propozimeve për ndryshime ligjore të vitit 2012, në ligjin nr. 9643, datë 20.11.2006, “Për prokurimin publik” (*ligji nr. 9643/2006*), të shfuqizuar dhe në ligjin nr. 125, datë 25.4.2013, “Për koncesionet dhe partneritetin publik-privat” (*ligji nr. 125/2013*), si dhe është ftuar të japë sqarime me shkrim, të dëgjohet vetë ose me përfaqësues ligjorë apo të paraqesë dëshmitarë, duke caktuar datën 30.1.2014, për shqyrtimin e shkeljeve.

2. Me shkresën e datës 30.1.2014, kërkuesja ka dërguar sqarimet me shkrim pranë sekretarit të përgjithshëm të Këshillit të Ministrave, duke pretenduar se nuk i është vënë në dispozicion asnjë dokument ose material, në mënyrë që të marrë dijeni për rastet e referuara si shkelje të ligjit të prokurimit publik, duke i hequr mundësinë të mbrohet e të ketë transparencë për shkeljet e pretenduara. Në vijim, me vendimin nr. 311/2 prot., datë 4.2.2014 (*vendimi për largimin nga detyra*) sekretari i përgjithshëm i Këshillit të Ministrave ka marrë ndaj kërkueses masën disiplinore të largimit nga shërbimi civil për të njëjtat shkelje të konstatuara me shkresën e tij të datës 27.1.2014, për fillimin e ecurisë disiplinore.

3. Duke mos qenë dakord me vendimin e largimit nga detyra, kërkuesja ka paraqitur padi kundër Këshillit të Ministrave, duke kërkuar: i. anulimin e aktit administrativ, vendimit për largimin nga detyra; ii. kthimin në pozicionin e mëparshëm; iii. pagimin e pagës nga data e ndërprerjes së marrëdhënieve financiare deri në ditën e riemërimit në detyrë.

4. Me vendimin nr. 2780, datë 29.5.2014, Gjykata Administrative e Shkallës së Parë Tiranë ka vendosur rrëzimin e padisë, me arsyetimin se Këshilli i Ministrave nuk ka legjitimitet pasiv për të qenë palë në procesin gjyqësor, pasi procedura është ndjekur nga Kryeministria. Mbi ankimin e kërkueses, Gjykata Administrative e Apelit, me vendimin nr. 3926, datë 17.11.2016, ka lënë në fuqi vendimin e gjykatës së shkallës së parë, ndërsa Kolegji Administrativ i Gjykatës së Lartë, me vendimin nr. 00-2023-3581, datë 28.9.2023, ka vendosur mospranimin e rekursit të kërkueses.

5. Në datën 31.1.2017, kërkuesja i është drejtuar sërish me padi Gjykatës Administrative të Shkallës së Parë Tiranë kundër DAP-it, sekretarit të përgjithshëm të Këshillit të Ministrave, Kryeministrit dhe APP-së, duke kërkuar: i. konstatimin e pavlefshmërisë absolute të vendimit për largimin nga detyra; ii. kthimin në vendin e punës ose në një pozicion të barasvlershëm me të; iii. dhënien e pagës si drejtoreshë e përgjithshme e APP-së ose të një pozicioni të barasvlershëm me të, nga data 3.4.2014 deri në ditën e kthimit në vendin e punës.

6. Me vendimin nr. 2056 (80-2017-2092), datë 15.5.2017, Gjykata Administrative e Shkallës së Parë Tiranë ka vendosur rrëzimin e padisë. Kundër këtij vendimi kërkuesja ka paraqitur ankim.

7. Gjykata Administrative e Apelit, me vendimin nr. 1060 (86-2023-1406), datë 14.12.2023, ka vendosur lënien në fuqi të vendimit të shkallës së parë. Kundër këtij vendimi ka paraqitur rekurs kërkuesja.

8. Kolegji Administrativ i Gjykatës së Lartë, me vendimin nr. 00-2024-4952, datë 11.12.2024, ka vendosur mospranimin e rekursit të kërkueses, me arsyetimin se ai nuk përmbante shkaqe nga ato të parashikuara në nenin 58, të ligjit nr. 49, datë 3.5.2012, “Për gjykatat administrative dhe gjykimin e mosmarrëveshjeve administrative”, të ndryshuar (*ligji nr. 49/2012*).

9. Në datën 11.3.2025, kërkuesja i është drejtuar Gjykatës me ankim kushtetues individual, sipas objektit të tij, i cili, pasi është plotësuar sipas kërkesave të Ligjit Organik të Gjykatës, është

regjistruar më 19.3.2025. Në datën 27.5.2025, Kolegji i Gjykatës ka vendosur kalimin e kërkesës për shqyrtim paraprak në Mbledhjen e Gjyqtarëve, e cila në datën 3.6.2025, ka vendosur kalimin e çështjes për shqyrtim në seancë plenare mbi bazë të dokumenteve. Në datën 2.12.2025, Mbledhja e Gjyqtarëve ka vendosur pranimin e kërkesës së një anëtarit të saj për heqjen dorë nga shqyrtimi i kësaj çështjeje, për shkak se kishte marrë pjesë në dhënien e vendimit të Gjykatës së Lartë, objekt i ankimit kushtetues individual.

II

Pretendimet në Gjykatën Kushtetuese

10. **Kërkuesja**, në mënyrë të përmblodhur, ka parashtruar se vendimet e kundërshtuara i kanë cenuar:

10.1 *Të drejtën për proces të rregullt ligjor*, të garantuar nga neni 42 i Kushtetutës, në drejtim të:

10.1.1 *Së drejtës së aksesit substancial*, pasi Kolegji Administrativ nuk ka dhënë asnjë argument përse pretendimet e kërkueses, të ngritura në rekurs, nuk përbëjnë shkaqe nga ato të parashikuara në nenin 58, të ligjit nr. 49/2012, ndërkohë që pretendohej zbatimi i gabuar i ligjit material e procedural dhe mosrespektimi i praktikës gjyqësore të Kolegjit Administrativ. Në këtë mënyrë gjykatat i kanë shkelur kërkueses të drejtën për garancitë dhe trajtimin e nëpunësve publikë, të garantuar nga nenet 4 dhe 107 të Kushtetutës.

10.1.2 *Parimit të barazisë së armëve dhe të kontradiktoritetit*, pasi gjatë gjykimit në shkallë të parë dhe në apel, nga pala kundërshtare në procesin gjyqësor nuk është depozituar asnjë provë që të vërtetonte ndjekjen e procedurave të parashikuara nga legjislacioni për largimin nga shërbimi të një nëpunësi civil.

10.1.3 *Parimit të sigurisë juridike*, pasi në rekurs kërkuesja ka argumentuar se gjykatat e faktit, teksa kanë arsyetuar se ligji i zbatueshëm në çështjen e saj ishte ligji nr. 8549, datë 11.11.1999, “Statusi i nëpunësit civil” (ligji nr. 8549/1999), kanë vepruar në kundërshtim me vendimin nr. 00-2014-730, datë 6.3.2014, të Kolegjit Administrativ të Gjykatës së Lartë, sipas të cilit ligji nr. 152, datë 30.5.2013, “Për nëpunësin civil” (ligji nr. 152/2013) ishte i zbatueshëm nga data e hyrjes në fuqi të tij (1.10.2013) për të gjitha çështjet që ishin në shqyrtim nga gjykatat, për sa kohë për to nuk kishte ende një vendim gjyqësor të formës së prerë.

10.1.4 *Standardit të arsyetimit të vendimit gjyqësor*, pasi Kolegji Administrativ i Gjykatës së Lartë nuk ka pasqyruar kërkimet dhe argumentet e kërkueses në vendimmarrjen e tij, si dhe nuk ka arsyetuar përse kundërshtimet e ngritura nga kërkuesja dhe që lidhen me zbatimin e ligjit dhe me praktikën e tjera identike të Gjykatës së Lartë, nuk përfshihen në rastet e parashikuara nga neni 58, i ligjit nr. 49/2012. Argumentet e dhëna nga gjykatat e faktit janë kontradiktore, pasi edhe pse kanë konstatuar se asnjë nga shkeljet e pretenduara nga pala e paditur nuk bën referim në situata konkrete të kryera nga kërkuesja në shkelje të ligjit për prokurimin publik, në vendimmarrje kanë vlerësuar se vendimi i sekretarit të përgjithshëm të Këshillit të Ministrave nuk është një akt absolutisht i pavlefshëm. Gjykatat e faktit në arsyetimin e tyre për rrëzimin e konstatimit të pavlefshmërisë absolute të vendimit të sekretarit të përgjithshëm të Këshillit të Ministrave, kanë referuar në vendimmarrjet e gjykatave të faktit të cilat kanë rrëzuar padinë e kërkueses për pavlefshmërinë relative për shkak të ndërgjyqësisë së gabuar, pa shqyrtuar në themel kërkimet e kërkueses paditëse.

10.2 *Të drejtën për t’u gjykuar nga një gjykatë e paanshme dhe parimin e barazisë përpara ligjit*, pasi gjykatat e faktit kanë shfaqur qasje të ndryshme për çështje identike, për të cilat ka edhe praktikë nga Gjykata e Lartë.

11. *Subjektet e interesuara, sekretari i përgjithshëm i Këshillit të Ministrave, Kryeministria dhe Avokatura e Shtetit*, në mënyrë të përmblodhur, kanë prapësuar, si vijon:

11.1 Pretendimi për cenimin e *së drejtës së aksesit substancial* nuk qëndron, pasi pretendimet e kërkuar për mosmarrje përgjigje shteruese për shkeljen e së drejtës për garancitë dhe trajtimin e nëpunësve publikë nuk janë ngritur në rekursin drejtuar Gjykatës së Lartë, për rrjedhojë nuk ka shteruar mjetet juridike në dispozicion.

11.2 Pretendimet për *cenimin e së drejtës për t'u gjykuar nga një gjykatë e paanshme dhe të parimit të barazisë para ligjit* nuk qëndrojnë, pasi kërkuarja nuk ka identifikuar asnjë fakt konkret që të tregojë anshmërinë ose mungesën e objektivitetit të gjykatave.

11.3 Pretendimi për *cenimin e parimit të barazisë së armëve dhe të kontradiktoritetit* nuk qëndron, pasi vlerësimi i fakteve dhe i provave të administruara, si dhe interpretimi i ligjit është detyrë e gjykatave të juridiksionit të zakonshëm, ndërsa detyra e Gjykatës është të vlerësojë nëse gjatë procesit ka pasur shkelje të të drejtave kushtetuese, si dhe nëse zbatimi i ligjit ka qenë arbitrar.

11.4 Pretendimi për *cenimin e parimit të sigurisë juridike* nuk qëndron, pasi për sa kohë që Kolegjet e Bashkuara të Gjykatës së Lartë nuk janë shprehur me vendim njësoj për çështje të kësaj natyre, kërkuarja nuk mund të ketë pritshmëri të ligjshme për zbatimin e ligjit, në kushtet kur nuk është kryer një interpretim unifikues ose njësoj në lidhje me të. Kërkuarja nuk ndodhet në kushtet e një të drejte të fituar nga ligji ose gjykata me vendim gjyqësor të formës së prerë, e cila të jetë vënë në dyshim nga vendimi i Gjykatës së Lartë.

11.5 Pretendimi për cenimin e *standardit të arsyetimit të vendimit të lidhur me të drejtën e aksesit* nuk qëndron, pasi gjykata e apelit ka marrë në shqyrtim dhe ka analizuar pretendimet e kërkuar, duke u dhënë përgjigje shteruese, ndërsa Gjykata e Lartë ka vendosur mospranimin e rekursit, pasi nuk plotëson kushtet paraprake të pranueshmërisë sipas nenit 480, shkronja “a”, të Kodit të Procedurës Civile (KPC). Verifikimi i shkaqeve të rekursit përmes procedurës seleksionuese është veprimtari e domosdoshme në funksion të garantimit të aksesit në gjykatë vetëm të atyre çështjeve që parashikon ligji, duke lënë jashtë për zgjedhjes kërkesat e paarsyeshme dhe haptazi të pambështetura në ligj.

12. **Subjekti i interesuar, DAP-i**, në mënyrë të përmbledhur, ka prapësuar, si vijon:

12.1 Pretendimi për cenimin e *parimit të barazisë përpara ligjit* nuk qëndron, pasi kërkuarja nuk ka përcaktuar se në cilat raste të ngjashme me çështjen e saj është respektuar ky parim, si dhe nëse ka pasur diskriminim ose favorizim të palëve të tjera ndërgjyqëse në gjykimin në Gjykatën Administrative të Apelit dhe në shqyrtimin e rekursit nga kolegji i Gjykatës së Lartë. Ndryshe nga sa pretendon kërkuarja, referimi në vendimmarrje të vendimit pilot nr. 00-2023-1699, datë 24.4.2023, i të njëjtit kolegji, ku është trajtuar procedura e shqyrtimit paraprak të pranueshmërisë së rekurseve dhe natyra seleksionuese e gjykatës, hedh poshtë pretendimin e saj për trajtim të pabarabartë ose diskriminues ndaj saj, veçanërisht në kushtet kur vendimi pilot ka për qëllim mbajtjen e qëndrimeve të njëjta për çështje të ngjashme gjatë procedurave seleksionuese.

12.2. Pretendimi për cenimin e *parimit të sigurisë juridike* nuk qëndron, pasi vendimi i largimit nga detyra është nxjerrë në kohën kur zbatohet ligji nr. 8549/1999 për shkak të aktit normativ nr. 5, datë 30.9.2013, “Për disa ndryshime në ligjin nr. 152/2013, ‘Për nëpunësin civil’”, të Këshillit të Ministrave, që ka shtyrë fillimin e efekteve të ligjit të ri nr. 152/2013, edhe pse me pas ky akt u shfuqizua me vendimin nr. 5/2014 të Gjykatës, por pa pasoja prapavepruese në rastin e kërkuar, e cila e ka depozituar padinë në gjykatën e shkallës së parë në datën 31.1.2017, pra pas hyrjes në fuqi të vendimit nr. 5/2014, të Gjykatës. Vendimi nr. 00-2014-730, datë 6.3.2014, të cilit i referohet kërkuarja, nuk përbën vendim unifikues që mund t'i sillte pritshmëri të ligjshme në zgjidhjen e çështjes nga gjykatat e juridiksionit të zakonshëm.

12.3 Pretendimi për cenimin e *standardit të arsyetimit të vendimit lidhur me të drejtën e aksesit* nuk qëndron, pasi Gjykata e Lartë ka vendosur mospranimin e rekursit, pasi nuk plotëson kushtet paraprake të pranueshmërisë sipas nenit 480, shkronja “a”, të KPC-së. Për sa i përket pretendimit se procedura disiplinore është kryer në kundërshtim me ligjin, ka rezultuar se veprimet e sekretarit të përgjithshëm kanë qenë të rregullta dhe konform ligjit. Gjykatat e faktit kanë marrë në shqyrtim

dhe kanë analizuar e vlerësuar pretendimet e kërkuases, duke u dhënë përgjigje të arsyetuara, ndërkohë që këto pretendime janë përsëritur në rekursin e saj, duke mos përmbushur asnjë nga shkaqet e parashikuara në nenin 58, të ligjit nr. 49/2012. Gjykatat e faktit kanë mbajtur të njëjtin qëndrim, pra nuk janë vendime diametralisht të kundërta, për të cilat Gjykata e Lartë do të duhet të kishte ushtruar një rol aktiv.

III

Vlerësimi i Gjykatës Kushtetuese

A. Për legjitimitimin e kërkuases

13. Çështja e legjitimitimit (*locus standi*) është një ndër aspektet kryesore që lidhet me vënien në lëvizje të një procesi kushtetues. Sipas neneve 131, pika 1, shkronja “f” dhe 134, pikat 1, shkronja “i” dhe 2, të Kushtetutës, si dhe nenit 71 të Ligjit Organik të Gjykatës, çdo individ, person fizik ose juridik, subjekt i së drejtës private dhe publike, mund të vërë në lëvizje Gjykatën për gjykimin përfundimtar të ankesave kundër çdo akti të pushtetit publik ose vendimi gjyqësor që cenon të drejtat dhe liritë themelore të garantuara në Kushtetutë. Ankimi kushtetues individual, në çdo rast, duhet të plotësojë kriteret e nenit 71/a të Ligjit Organik të Gjykatës, që lidhen me afatin e paraqitjes së kërkesës, pasojat negative të pësura në mënyrë të drejtpërdrejtë e reale, shterimin e mjeteve juridike, mundësinë për rivendosjen e së drejtës së shkelur, si dhe rregullimet e veçanta ligjore të shqyrtimit paraprak të kërkesës.

14. Në rastin në shqyrtim, Gjykata vlerëson se kërkuësja legjitimohet *ratione personae*, bazuar në nenet 131, pika 1, shkronja “f” dhe 134, pika 1, shkronja “i”, të Kushtetutës, pasi është palë ndërgjyqëse në procesin gjyqësor të kundërshtuar, ndaj ka interes të drejtpërdrejtë në çështjen e paraqitur.

15. Në lidhje me kriterin e *shterimit të mjeteve juridike efektive*, sipas neneve 131, pika 1, shkronja “f” dhe 134, pika 1, shkronja “i”, të Kushtetutës, Gjykata vëren se subjektet e interesuara, sekretari i përgjithshëm i Këshillit të Ministrave, Kryeministria dhe Avokatura e Shtetit, kanë prapësuar se kërkuësja nuk ka shteruar mjetet juridike në dispozicion, pasi pretendimet në drejtim të së drejtës së aksesit substancial për mosmarrje përgjigje shteruese për shkeljen e së drejtës për garancitë dhe trajtimin e nëpunësve publikë nuk i ka ngritur në rekursin drejtuar Gjykatës së Lartë. Për këtë pretendim Gjykata konstaton se kërkuësja i ka parashtruar argumentet e saj për shkeljen e procedurave ligjore prej të cilave rrjedh cenimi i thelbit të të drejtave të nëpunësit civil, të garantuara nga nenet 4 dhe 107 të Kushtetutës, si në ankimin drejtuar gjykatës së apelit, ashtu edhe në rekursin e ushtruar në Gjykatën e Lartë, për rrjedhojë Gjykata vlerëson se kërkuësja e plotëson kriterin për shterimin e mjeteve juridike efektive, si për pretendimin për cenimin e aksesit substancial, ashtu edhe për sa u përket pretendimeve të tjera të parashtruara në kërkesën drejtuar Gjykatës. Për rrjedhojë, ajo nuk ka mjet tjetër juridik në dispozicion për mbrojtjen e të drejtave të saj kushtetuese përveç paraqitjes së ankimit kushtetues individual.

16. Lidhur me legjitimitimin *ratione temporis*, në kuptim të përmbajtjes së nenit 71/a, pika 1, shkronja “b”, të Ligjit Organik të Gjykatës, vendimi më i fundit në kohë i kundërshtuar, ai i Kolegjit Administrativ të Gjykatës së Lartë, mban datën 11.12.2024, ndërkohë që ankimi kushtetues është paraqitur në datën 11.3.2025, brenda afatit ligjor 4-mujor.

17. Për sa i përket legjitimitimit *ratione materiae*, kërkuësja ka pretenduar cenimin e procesit të rregullt ligjor në drejtim të së drejtës së aksesit substancial, parimit të barazisë së armëve dhe të kontradiktoritetit, parimit të sigurisë juridike dhe të standardit të arsyetimit të vendimit gjyqësor, parimit të barazisë përpara ligjit dhe së drejtës për t’u gjykuar nga një gjykatë e paanshme.

18. Gjykata vëren se pretendimet për cenimin e parimit të barazisë përpara ligjit, të garantuar nga neni 18 i Kushtetutës dhe të së drejtës për t’u gjykuar nga një gjykatë e paanshme, kërkuësja

i ka ndërlidhur me pretendimet për cenimin e parimit të sigurisë juridike, duke parashtruar, në mënyrë të përmbledhur, se gjykatat e faktit kanë shfaqur qasje të ndryshme për çështje identike, për të cilat ka edhe praktikë nga Gjykata e Lartë. Gjithashtu, sipas saj, në rekurs ishin ngritur çështje të rëndësishme të zbatimit të ligjit (nuk duhej zbatuar ligji nr. 8549/1999, por ligji nr. 152/2013) dhe të praktikës gjyqësore (vendimi nr. 00-2014-730, datë 6.3.2014, i Kolegjit Administrativ), të cilat duhet të ishin trajtuar nga Kolegji Administrativ i Gjykatës së Lartë. Ndërkohë, subjektet e interesuara, sekretari i përgjithshëm i Këshillit të Ministrave, Kryeministria dhe Avokatura e Shtetit, kanë prapësuar se pretendimet e kërkuases nuk qëndrojnë, pasi nuk ka identifikuar asnjë fakt konkret për anshmëri ose mungesë objektiviteti të gjykatave, ndërkohë që nuk mund të ketë pritishtëri të ligjshme për zbatimin e ligjit në kushtet kur Kolegjet e Bashkuara të Gjykatës së Lartë nuk kanë kryer një interpretim unifikues ose njësues në lidhje me të. Po kështu, subjekti i interesuar, DAP-i, ka prapësuar se kërkesja nuk ka përcaktuar se cilat janë rastet e ngjashme me çështjen e saj, si dhe nëse ka pasur diskriminim ose favorizim të palëve të tjera ndërgjyqëse gjatë gjykimit në Gjykatën Administrative të Apelit dhe në shqyrtimin e rekursit nga kolegji i Gjykatës së Lartë. Sipas subjektit të interesuar, referimi i vendimit pilot nr. 00-2023-1699, datë 24.4.2023, i të njëjtit Kolegji Administrativ, ku është trajtuar procedura e shqyrtimit paraprak të pranueshmërisë së rekurseve dhe natyra seleksionuese e gjykatës, hedh poshtë pretendimin e kërkuases për trajtim të pabarabartë ose diskriminues ndaj saj, veçanërisht në kushtet kur vendimi pilot ka për qëllim mbajtjen e qëndrimeve të njëjta për çështje të ngjashme gjatë procedurave seleksionuese.

19. Gjykata në jurisprudencën e saj ka theksuar se fakti që gjykatat e zakonshme kanë vendosur ndryshe në një rast të ngjashëm, në vetvete nuk mund të mbështesë *a priori* pretendimin për shkeljen e parimit të barazisë përpara ligjit, pasi mënyra e zgjidhjes së çështjes dhe e zbatimit të ligjit është e drejtë e çdo gjykate, për sa kohë çdo çështje konkrete është specifike dhe ka individualitetin e saj, harmonizuar edhe me rrethana, faktorë, motive ose prova gjyqësore, të cilat nuk mund të jenë të njëjta (*shih vendimet nr. 19, datë 21.3.2024; nr. 17, datë 23.3.2023, të Gjykatës Kushtetuese*). Vetëm në rastet e ekzistencës së vendimeve njësuese/unifikuese, gjykatat, duke mos analizuar çështjen konform këtyre vendimeve, cenojnë parimin e sigurisë juridike të kërkuarit për zbatimin e ligjit në harmoni me praktikën gjyqësore të kësaj gjykate (*shih vendimin nr. 47, datë 11.6.2024, të Gjykatës Kushtetuese*). Referuar këtyre standardeve kushtetuese, në kushtet kur vendimet e referuara prej kërkuases nuk janë njësues/unifikues të praktikës gjyqësore, pra që të jenë të detyrueshëm për zbatim nga gjykatat e juridiksionit të zakonshëm, pretendimet e saj për cenimin e parimit të barazisë përpara ligjit dhe parimit të sigurisë juridike nuk mund të merren në shqyrtim.

20. Kërkesja ka pretenduar cenimin e së drejtës së aksesit substancial, të standardit të arsytimit të vendimit gjyqësor, si dhe të parimit të barazisë së armëve e të kontradiktoritetit, duke parashtruar se gjykatat e juridiksionit të zakonshëm nuk kanë analizuar në themel nëse ekzistojnë ose ajo shkaqet e justifikuara për zgjidhjen e marrëdhënies së punës, në mungesë të provave për shkeljet e pretenduara nga punëdhënësi, të cilat e bëjnë aktin administrativ absolutisht të pavlefshëm. Duke pasur parasysh thelbin e argumenteve dhe ndërlidhjen mes tyre, Gjykata vlerëson t'i analizojë ato në këndvështrim të së drejtës së aksesit substancial të lidhur me standardin e arsytimit të vendimit, të cilat janë me natyrë kushtetuese dhe hyjnë në juridiksionin e kësaj Gjykate.

B. Për themelin e pretendimeve

B.1 Për cenimin e së drejtës së aksesit substancial të lidhur me standardin e arsytimit të vendimit gjyqësor

21. Kërkesja ka pretenduar se Kolegji Administrativ, në dhomën e këshillimit, nuk ka dhënë asnjë argument përse pretendimet e kërkuases të ngritura në rekurs nuk përbëjnë shkaqe nga ato të parashikuara në nenin 58, të ligjit nr. 49/2012, ndërkohë që në rekurs janë argumentuar e analizuar

në mënyrë të qartë shkaqet ligjore, zbatimi i gabuar i ligjit material e procedural, si dhe shkalla e shkeljes, e cila duhet të trajtohet sipas praktikave të ndryshme gjyqësore. Sipas kërkuases, gjykata e apelit dhe Gjykata e Lartë i kanë shkelur të drejtën për garancitë dhe trajtimin e nëpunësve publikë, të garantuar nga nenet 4 dhe 107 të Kushtetutës. Po kështu, sipas kërkuases, gjatë gjykimit në shkallë të parë dhe në apel, nga pala kundërshtare në procesin gjyqësor nuk është depozituar asnjë provë që të vërtetonte ndjekjen e procedurave të parashikuara nga legjislacioni për largimin nga shërbimi të një nëpunësi civil. Sipas kërkuases, Kolegji Administrativ nuk ka pasqyruar kërkimet dhe argumentet e kërkuases në vendimmarrjen e tij, si dhe argumentet e dhëna nga gjykatat e faktit janë kontradiktore, pasi edhe pse kanë konstatuar se asnjë nga shkeljet e pretenduara nga pala e paditur nuk bën referim në situata konkrete të kryera nga kërkuësja në shkelje të ligjit për prokurimin publik, në vendimmarrje kanë vlerësuar se vendimi i sekretarit të përgjithshëm të Këshillit të Ministrave nuk është një akt absolutisht i pavlefshëm. Sipas kërkuases, gjykatat e faktit, në arsyetimin e tyre për rrëzimin e konstatimit të pavlefshmërisë absolute të vendimit të sekretarit të përgjithshëm të Këshillit të Ministrave, kanë referuar në vendimmarrjet e gjykatave të faktit, të cilat kanë rrëzuar padinë e kërkuases për pavlefshmërinë relative për shkak të ndërgjyqësisë së gabuar, pa shqyrtuar në themel kërkimet e kërkuases paditëse.

22. Subjektet e interesuara, sekretari i përgjithshëm i Këshillit të Ministrave, Kryeministria dhe Avokatura e Shtetit, kanë prapësuar se gjykata e apelit ka marrë në shqyrtim dhe ka analizuar pretendimet e kërkuases, duke u dhënë përgjigje shteruese, ndërsa Gjykata e Lartë ka vendosur mospranimin e rekursit, pasi nuk plotësonte kushtet paraprake të pranueshmërisë sipas nenit 480, shkronja “a”, të KPC-së dhe verifikimi i shkaqeve të rekursit përmes procedurës seleksionuese është veprimtari e domosdoshme në funksion të garantimit të aksesit në gjykatë vetëm të atyre çështjeve që parashikon ligji, duke lënë jashtë përzgjedhjes kërkesat e paarsyeshme dhe haptazi të pambështetura në ligj. Sipas tyre, vlerësimi i fakteve dhe i provave të administruara, si dhe interpretimi i ligjit është detyrë e gjykatave të juridiksionit të zakonshëm, ndërsa detyra e Gjykatës është të vlerësojë nëse gjatë procesit ka pasur shkelje të të drejtave kushtetuese, si dhe nëse zbatimi i ligjit ka qenë arbitrar.

23. Subjekti i interesuar, DAP-i, ka prapësuar se gjykatat e faktit kanë marrë në shqyrtim dhe kanë analizuar e vlerësuar pretendimet e kërkuases, duke u dhënë përgjigje të arsyetuara, ndërkohë që këto pretendime janë përsëritur në rekursin e saj, duke mos përmbushur asnjë nga shkaqet e parashikuara në nenin 58, të ligjit nr. 49/2012. Sipas subjektit të interesuar, pretendimi i kërkuases se procedura disiplinore është kryer në kundërshtim me ligjin nuk qëndron, pasi ka rezultuar e rregullt dhe konform ligjit. Sipas subjektit të interesuar, gjykatat e faktit kanë mbajtur të njëjtin qëndrim, pra nuk janë vendime diametralisht të kundërta, për të cilat Gjykata e Lartë do të duhet të kishte ushtruar një rol aktiv.

24. Lidhur me të drejtën e aksesit, Kushtetuta në nenin 42, pika 2, të saj sanksionon të drejtën e individit t’i drejtohet një gjykate, e cila do t’i dëgjojë pretendimet e tij dhe do të shpallë një vendim pas një gjykimi të drejtë dhe publik. E drejta e aksesit nuk përfshin vetëm të drejtën për të filluar një proces, por edhe të drejtën për të pasur, nga ana e gjykatës, një zgjidhje përfundimtare për mosmarrëveshjen objekt gjykimi, pasi aksesit në gjykatë duhet të jetë substantiv dhe jo thjesht formal (*shih vendimet nr. 56, datë 25.7.2017; nr. 21, datë 20.3.2017; nr. 52, datë 14.11.2014, të Gjykatës Kushtetuese*). Mohimi i së drejtës për t’iu drejtuar gjykatës dhe për të marrë një përgjigje përfundimtare prej saj për pretendimet e ngritura përbën cenim të së drejtës themelore për proces të rregullt ligjor (*shih vendimet nr. 12, datë 9.3.2021; nr. 3, datë 23.2.2016, të Gjykatës Kushtetuese*).

25. E drejta për proces të rregullt ligjor përfshin edhe të drejtën për të pasur një vendim gjyqësor të arsyetuar, që i garantohet individit nga nenet 42 dhe 142, pika 1, të Kushtetutës. Arsyetimi i vendimeve është element thelbësor i një vendimi të drejtë. Funksioni i një vendimi të arsyetuar është t’u tregojë palëve që ato janë dëgjuar, si dhe u jep mundësinë atyre ta kundërshtojnë atë (*shih*

vendimet nr. 19, datë 7.7.2022; nr. 2, datë 11.2.2021; nr. 3, datë 20.1.2017, të Gjykatës Kushtetuese). Standardi i arsytimit është i lidhur edhe me respektimin e të drejtave të tjera kushtetuese, siç është e drejta e aksesit në gjykim dhe e drejta e ankimit efektiv (*shih vendimet nr. 16, datë 16.3.2021; nr. 45, datë 3.7.2017, të Gjykatës Kushtetuese*). Megjithatë, zbatimi i këtij parimi vlerësohet rast pas rasti, në varësi të rrethanave konkrete të çështjes. Ndërsa ka pohuar se interpretimi i ligjit është atribut i organeve që e zbatojnë atë, Gjykata ka theksuar se kur gjykatat e juridiksionit të zakonshëm, përmes interpretimit dhe zbatimit të ligjit në një çështje konkrete cenojnë parimet, standardet ose të drejtat kushtetuese, atëherë interpretimi i ligjit i nënshtrohet kontrollit kushtetues (*shih vendimet nr. 19, datë 7.7.2022; nr. 3, datë 23.2.2016; nr. 62, datë 23.9.2015, të Gjykatës Kushtetuese*). Ajo nuk vepron si gjykatë e shkallës së katërt dhe për këtë arsye vendimet e gjykatave të juridiksionit të zakonshëm nuk vihen në dyshim, përveç rasteve kur gjetjet e tyre mund të konsiderohen si arbitrare ose haptazi të paarsyeshme. E thënë ndryshe, ajo vepron në rastin kur gabimi ligjor ose faktik nga gjykatat e juridiksionit të zakonshëm është aq i dukshëm, sa një gjykatë e kujdesshme nuk mund ta kishte bërë ndonjëherë ose i tillë që gjykimin e bën të padrejtë (*shih vendimet nr. 14, datë 7.3.2024; nr. 30, datë 29.5.2023; nr. 33, datë 14.11.2022, të Gjykatës Kushtetuese*).

26. Kurse për sa u përket vendimeve të dhëna nga Gjykata e Lartë në fazën e shqyrtimit paraprak të rekurseve, Gjykata ka theksuar se kur janë të pranishme pretendime që kanë të bëjnë me shkeljen e parimeve themelore të procesit gjyqësor, si dhe kur këto pretendime gjejnë pasqyrim në materialet e çështjes, vendimi i dhomës së këshillimit për mospranimin e rekursit vë në dyshim të drejtën për një proces të rregullt ligjor (*shih vendimet nr. 2, datë 11.2.2021; nr. 22, datë 6.6.2011; nr. 19, datë 19.7.2005, të Gjykatës Kushtetuese*).

27. Bazuar në standardet kushtetuese të sipërcituara, Gjykata do të vlerësojë nëse kërkesja ka marrë përgjigje përfundimtare për pretendimin thelbësor të parashtruar gjatë gjykimit të çështjes së saj, që ka të bëjë me (pa)ligjshmërinë e procedurës së nxjerrjes së aktit të largimit të saj nga detyra.

28. Në rastin në shqyrtim, Gjykata vëren se procesi gjyqësor është vënë në lëvizje nga kërkesja, e cila ka kërkuar konstatimin e pavlefshmërisë absolute të aktit të largimit nga detyra, kthimin në vendin e punës ose në një pozicion të barasvlershëm me të, si dhe dhënien e pagës si drejtoreshë e përgjithshme e APP-së ose pagën e një pozicioni të barasvlershëm me të, nga data 3.4.2014 deri në ditën e kthimit në punë. Në padi kërkesja ka parashtruar se largimi i saj nga shërbimi civil është bërë në mënyrë të paligjshme, pa u zbatuar procedurat ligjore, duke mos i vënë në dispozicion aktet që dokumentonin shkeljet konkrete të pretenduara se janë kryer prej saj. Kërkesja, në thelb, ka pretenduar se procedura administrative (disiplinore) e ndjekur për lirim të saj nga shërbimi civil ka qenë formale vetëm në dukje, për sa kohë në aspektin substancial asaj nuk i është garantuar e drejta e mbrojtjes, në kushtet kur shkeljet disiplinore të atribuara janë formuluar në mënyrë të përgjithshme dhe, për më tepër, ato as nuk janë shoqëruar me aktet dokumentare që, sipas subjektit të interesuar, vërtetonin shkeljet. Ndonëse ajo ka kërkuar sqarime dhe aktet përkatëse dokumentare, kërkesa e saj nuk është marrë parasysh dhe asaj i është dhënë menjëherë masa disiplinore ekstreme e largimit nga shërbimi civil. Në këtë kuptim, sipas kërkeses, ajo është vënë në pamundësi për të paraqitur pretendimet dhe provat e saj për ekzistencën e fakteve dhe, po ashtu, për kualifikimin e tyre si shkelje disiplinore, sikundër në vijim edhe për rëndësinë e atyre shkeljeve, në pikëpamje të proporcionalitetit të masës disiplinore të propozuar.

29. Gjykata e shkallës së parë ka arritur në përfundimin se pretendimet e kërkeses kishin të bënin me pavlefshmërinë relative të aktit të largimit nga detyra, duke arsyetuar se verifikimi i ligjshmërisë ose paligjshmërisë së aktit të largimit nga detyra nuk i përket gjykimit për pavlefshmëri absolute të aktit, pasi analiza e shkeljeve disiplinore të pretenduara nga organi punëdhënës është analizë e ligjit material dhe jo e atij procedural, ndaj bëhet në gjykimin për

shfuqizimin e aktit dhe jo në atë për pavlefshmërinë absolute të tij. Më tej, gjykata e shkallës së parë ka evidentuar se ato pretendime ishin zgjidhur me vendimin gjyqësor përfundimtar të mëparshëm që kishte rrëzuar padinë për pavlefshmëri relative të aktit të largimit nga detyra, për shkak të moslegjitimitit pasiv të palës së paditur. Kundër këtij vendimi ka ushtruar ankim kërkuesja, e cila ka pretenduar se nga provat e administruara në gjykimin në shkallë të parë dhe analiza ligjore e tyre, ka rezultuar e provuar se nuk është depozituar asnjë akt dokumentues i shkeljeve të pretenduara nga punëdhënësi, duke mos u zbatuar në këtë mënyrë procedurat ligjore të kërkuara nga legjislacioni për nxjerrjen e aktit të largimit nga detyra.

30. Ndërkohë, gjykata e apelit është ndalur fillimisht në natyrën e gjykimit, duke iu referuar neneve 35 dhe 37, të ligjit nr. 49/2012, të cilat kanë parashikuar se është detyrim i organit publik të provojë ligjshmërinë e aktit administrativ, të nxjerrë jo me kërkesë të paditësit dhe të fakteve të parashtruara e të vëna në themel të veprimtarisë së kundërshtuar në gjykatë, si dhe është gjykata ajo që shqyrton ligjshmërinë e veprimit administrativ që kundërshtohet, në bazë të provave të paraqitura nga palët dhe të situatës ligjore e faktike që ekzistonte në kohën e kryerjes së veprimit konkret administrativ. Sipas asaj gjykate, edhe pse është konstatuar se organi administrativ që ka disponuar me aktin e largimit nga shërbimi civil nuk i ka shoqëruar me praktika konkrete kategoritë e shkeljeve të pretenduara se janë kryer nga kërkuesja, në mënyrë që kjo e fundit të provonte para gjykatës se shkeljet disiplinore që i vihen në ngarkim nuk qëndrojnë, në thelb ato janë shkaqe që ligjvënësi i lidh me rastet e paligjshmërisë të aktit administrativ, sipas nenit 118 të Kodit të Procedurës Administrative (KPA), të cilat pasi janë shqyrtuar, janë rrëzuar nga gjykatat e faktit në procesin për pavlefshmëri relative të aktit administrativ. Akti i largimit nga detyra nuk paraqet elemente të pavlefshmërisë absolute, pasi është marrë nga një organ administrativ i identifikuar dhe brenda kompetencës së tij të përcaktuar në nenin 8, të ligjit nr. 9000, datë 30.1.2003, “Për organizimin dhe funksionimin e Këshillit të Ministrave”, nenin 25, të ligjit nr. 8549/1999 (ligji i zbatueshëm në momentin e largimit të kërkueses nga shërbimi civil) dhe VKM-së nr. 306, datë 13.6.2000, “Për disiplinën në shërbimin civil”. Kundër këtij vendimi ka ushtruar rekurs kërkuesja, e cila ka pretenduar sërish se gjatë gjykimit nuk është paraqitur asnjë akt që të vërtetojë ndjekjen e procedurave të parashikuara nga ligji për nxjerrjen e aktit të largimit nga detyra, si dhe mungesa e provave shpresore e ka kthyer në një akt absolutisht të pavlefshëm. Në vijim, Gjykata e Lartë ka vendosur mospranimin e rekursit të kërkueses, me arsyetimin se ai nuk përmbante shkaqe nga ato të parashikuara në nenin 58, të ligjit nr. 49/2012.

31. Për sa më sipër Gjykata vëren se, ndonëse në objektin e padisë së kërkueses është kërkuar konstatimi i pavlefshmërisë absolute të vendimit për largimin e saj nga shërbimi civil mbi shkakun se ai është nxjerrë në kundërshtim me procedurën e kërkuar nga ligji, duke iu referuar për këtë KPA-së në fuqi (neni 116, shkronja “c”), gjykatat e zakonshme të faktit, këtij pretendimi të kërkueses, i janë përgjigjur se, në thelb, përmes tij, kundërshtojë ligjshmëria e aktit administrativ, pra synojë pavlefshmëri relative të tij sipas nenit 118 të KPA-së, çka, sipas tyre, përbënte gjë të gjykuar. Po ashtu, gjykata e apelit ka arsyetuar edhe se akti i largimit nga detyra nuk paraqet elemente të pavlefshmërisë absolute, pasi është marrë nga një organ administrativ i identifikuar dhe brenda kompetencës së tij, referuar shkronjave “a” dhe “b”, të nenit 116 të KPA-së, por pa vënë në diskutim dhe kthyer përgjigje për shkakun e pretenduar nga kërkuesja sipas shkronjës “c” të këtij neni. Ndërkohë, Gjykata e Lartë, si gjykatë ligji, megjithëse ndodhej përpara një pretendimi me natyrë kushtetuese, atë të së drejtës së aksesit, në ushtrim të funksionit të saj dhe parimit të subsidiaritetit duhej të kishte mbajtur një qëndrim të shprehur në drejtim të pretendimit të kërkueses. Mospranimi i rekursit të kërkueses nga Gjykata e Lartë, duke u mjaftuar vetëm me shqyrtimin *de plano* të çështjes dhe me arsyetimin e kufizuar se shkaqet e rekursit nuk janë nga ato të parashikuara nga ligji, pa i dhënë përgjigje të arsyetuar pretendimit me natyrë kushtetuese, ka vënë në dyshim respektimin dhe mbrojtjen e të drejtave themelore kushtetuese të kërkueses.

32. Në përmbledhje të argumenteve të mësipërme, Gjykata arrin në përfundimin se në rastin konkret pretendimi i kërkuësës për cenimin e së drejtës për proces të rregullt ligjor në drejtim të aksesit substancial të lidhur me standardin e arsytimit të vendimit gjyqësor është i bazuar.

33. Në përfundim, Gjykata çmon se kërkesa e kërkuësës duhet të pranohet pjesërisht, sipas arsytimit të mësipërm të këtij vendimi.

PËR KËTO ARSYE,

Gjykata Kushtetuese, në mbështetje të neneve 131, pika 1, shkronja “f” dhe 134, pika 1, shkronja “i”, të Kushtetutës, si dhe neneve 72 e vijues, të ligjit nr. 8577, datë 10.2.2000, “Për organizimin dhe funksionimin e Gjykatës Kushtetuese të Republikës së Shqipërisë”, të ndryshuar, me shumicë votash,

VENDOSI:

1. Pranimin pjesërisht të kërkesës.
 2. Shfuqizimin e vendimit nr. 00-2024-4952, datë 11.12.2024, të Kolegjit Administrativ të Gjykatës së Lartë, si të papajtueshëm me Kushtetutën e Republikës së Shqipërisë.
 3. Dërgimin e çështjes për rishqyrtim në Gjykatën e Lartë.
- Ky vendim është përfundimtar dhe hyn në fuqi ditën e botimit në Fletoren Zyrtare.

Marrë më 2.12.2025.

Shpallur më 17.2.2026.

Kryesuese: Marsida Xhaferllari

Anëtarë: Sonila Bejtja, Fiona Papajorgji, Sandër Beci, Marjana Semini, Ilir Toska

Anëtarë kundër: Genti Ibrahim

MENDIM PAKICE

1. Në gjykimin kushtetues të çështjes që i përket kërkuësës Klodiana Cankja, me objekt: “Shfuqizimi i vendimeve nr. 1060, datë 14.12.2023, të Gjykatës Administrative të Apelit dhe nr. 00-2024-4952, datë 11.12.2024, të Kolegjit Administrativ të Gjykatës së Lartë, si të papajtueshme me Kushtetutën e Republikës së Shqipërisë; dërgimi i çështjes për rishqyrtim në Gjykatën Administrative të Apelit”, jam kundër qëndrimit të shumicës për pranimin pjesërisht të kërkesës, pasi vlerësoj se kërkesa duhej të ishte rrëzuar. Në mbështetje të nenit 132, pika 3, të Kushtetutës dhe nenit 72, pika 8, të Ligjit Organik të Gjykatës, që parashikojnë publikimin e mendimit të pakicës së bashku me vendimin përfundimtar të Gjykatës, parashtroj në vijim argumentet që mbështesin qëndrimin kundër.

2. Nga rrethanat e çështjes rezulton se kërkuësja është larguar nga detyra e drejtoreshës së përgjithshme të APP-së pas marrjes së masës disiplinore të largimit nga shërbimi civil nga sekretari i përgjithshëm i Këshillit të Ministrave, për shkelje të procedurave disiplinore në ushtrimin e detyrës së saj. Duke mos qenë dakord me vendimin e largimit nga detyra, kërkuësja ka paraqitur padi kundër Këshillit të Ministrave, duke kërkuar anulimin e këtij vendimi, rikthimin në pozicionin e punës, si dhe pagimin e pagës. Gjykata e shkallës së parë ka vendosur rrëzimin e padisë për shkak të moslegjitimitetit pasiv të palës së paditur, qëndrim i mbajtur edhe nga gjykata e apelit, ndërkohë që Gjykata e Lartë ka vendosur mospranimin e rekursit të saj. Në vijim, kërkuësja i është drejtuar sërish gjykatës së shkallës së parë, duke kërkuar konstatimin e pavlefshmërisë absolute të aktit të

largimit nga detyra, kthimin në vendin e punës ose në një pozicion të barasvlershëm me të, si dhe dhënien e pagës si drejtoreshë e përgjithshme e APP-së ose pagën e një pozicioni të barasvlershëm me të, nga data 3.4.2014 deri në ditën e kthimit në punë. Në padi kërkuesja ka parashtruar se largimi i saj nga shërbimi civil është bërë në mënyrë të paligjshme, pa u zbatuar procedurat ligjore, duke mos i vënë në dispozicion aktet që dokumentonin shkeljet konkrete të pretenduara se janë kryer prej saj. Kërkuesja, në thelb, ka pretenduar se procedura administrative (disiplinore) e ndjekur për lirimin e saj nga shërbimi civil ka qenë formale vetëm në dukje, për sa kohë në aspektin substancial asaj nuk i është garantuar e drejta e mbrojtjes, në kushtet kur shkeljet disiplinore të atribuara janë formuluar në mënyrë të përgjithshme dhe, për më tepër, ato as nuk janë shoqëruar me aktet dokumentare që, sipas subjektit të interesuar, vërtetonin shkeljet. Ndonëse ajo ka kërkuar sqarime dhe aktet përkatëse dokumentare, kërkesa e saj nuk është marrë parasysh dhe asaj i është dhënë menjëherë masa disiplinore ekstreme e largimit nga shërbimi civil. Në këtë kuptim, sipas kërkueses, ajo është vënë në pamundësi për të paraqitur pretendimet dhe provat e saj për ekzistencën e fakteve dhe, po ashtu, për kualifikimin e tyre si shkelje disiplinore, sikundër në vijim edhe për rëndësinë e atyre shkeljeve, në pikëpamje të proporcionalitetit të masës disiplinore të propozuar.

3. Në këto kushte, kërkuesja i është drejtuar Gjykatës me ankim kushtetues individual duke ngritur, ndër të tjera, disa pretendime për cenimin e së drejtës për proces të rregullt ligjor, të cilat shumica ka vendosur t'i analizojë në drejtim të cenimit të së drejtës së aksesit të lidhur me standardin e arsyetimit të vendimit.

4. Konkretisht, shumica, pasi ka konstatuar se kërkuesja si në ankim, ashtu edhe në rekurs ka pretenduar se gjatë gjykimit nuk është paraqitur asnjë akt që të vërtetojë ndjekjen e procedurave të parashikuara nga ligji për nxjerrjen e aktit të largimit nga detyra, duke e kthyer atë në një akt absolutisht të pavlefshëm, ka analizuar faktin nëse Gjykata e Lartë ka marrë në shqyrtim dhe u ka kthyer përgjigje pretendimeve me natyrë kushtetuese të kërkueses. Sipas shumicës, ndonëse në objektin e padisë së kërkueses është kërkuar konstatimi i pavlefshmërisë absolute të vendimit për largimin e saj nga shërbimi civil, mbi shkakun se ai është nxjerrë në kundërshtim me procedurën e kërkuar nga ligji, duke iu referuar për këtë KPA-së në fuqi (neni 116, shkronja "c"), gjykatat e zakonshme të faktit këtij pretendimi të kërkueses i janë përgjigjur se, në thelb, përmes tij kundërshtojë ligjshmëria e aktit administrativ, pra synojë pavlefshmëria relative e tij sipas nenit 118 të KPA-së, çka, sipas tyre, përbënte gjë të gjykuar. Po ashtu, sipas shumicës, gjykata e apelit ka arsyetuar se akti i largimit nga detyra nuk paraqet elemente të pavlefshmërisë absolute, pasi është marrë nga një organ administrativ i identifikuar dhe brenda kompetencës së tij, referuar shkronjave "a" dhe "b", të nenit 116, të KPA-së, por pa vënë në diskutim dhe kthyer përgjigje për shkakun e pretenduar nga kërkuesja sipas shkronjës "c" të këtij neni.

5. Ndërkohë, sipas shumicës, Gjykata e Lartë, si gjykatë ligji, megjithëse ndodhej përpara një pretendimi me natyrë kushtetuese, atë të së drejtës së aksesit, në ushtrim të funksionit të saj dhe parimit të subsidiaritetit, duhej të kishte mbajtur një qëndrim të shprehur në drejtim të pretendimit të kërkueses. Sipas shumicës, mospranimi i rekursit të kërkueses nga Gjykata e Lartë, duke u mjaftuar vetëm me shqyrtimin *de plano* të çështjes dhe me arsyetimin e kufizuar se shkaqet e rekursit nuk janë nga ato të parashikuara nga ligji, pa i dhënë përgjigje të arsyetuar pretendimit me natyrë kushtetuese, ka vënë në dyshim respektimin dhe mbrojtjen e të drejtave themelore kushtetuese të kërkueses, si dhe të çon në përfundimin se pretendimi i saj për cenimin e së drejtës për proces të rregullt ligjor në drejtim të aksesit substancial të lidhur me standardin e arsyetimit të vendimit gjyqësor është i bazuar (*shih paragrafët 31–32 të vendimit*).

6. Nuk pajtohem me qëndrimin e shumicës në lidhje me këtë pretendim, pasi vlerësoj se Gjykata e Lartë ka vepruar brenda rolit dhe funksionit të saj kushtetues për interpretimin e ligjit. Në këtë kuptim, sikurse thekson edhe shumica, Gjykata në jurisprudencën e saj ka pohuar se e drejta e aksesit u garanton subjekteve të cenuara të drejtën t'i drejtohen një gjykate, e cila duhet të dëgjojë

pretendimet e tyre dhe të shpallë një vendim pas një gjykimi të drejtë dhe publik (*shih vendimet nr. 6, datë 22.2.2022; nr. 3, datë 23.2.2016, të Gjykatës Kushtetuese*). Po ashtu, e drejta për proces të rregullt ligjor përfshin edhe të drejtën për të pasur një vendim gjyqësor të arsyetuar, që i garantohet individit nga nenet 42 dhe 142, pika 1, të Kushtetutës (*shih vendimet nr. 19, datë 7.7.2022; nr. 2, datë 11.2.2021; nr. 3, datë 20.1.2017, të Gjykatës Kushtetuese*).

7. Gjithashtu, Gjykata ka theksuar se është detyrë e gjykatave të juridiksionit të zakonshëm të vlerësojnë faktet dhe provat e administruara, si dhe të interpretojnë ligjin për qëllim të procesit gjyqësor që ato zhvillojnë, ndërsa detyra e kësaj Gjykate është të shqyrtojë dhe vlerësojë nëse gjatë procesit gjyqësor ka pasur shkelje të të drejtave kushtetuese, si dhe nëse zbatimi i ligjit ka qenë eventualisht arbitrar, në kuptimin që të bjerë ndesh haptazi me konceptin e gjykimit të drejtë të përcaktuar në nenin 42 të Kushtetutës (*shih vendimet nr. 3, datë 23.2.2016; nr. 42, datë 7.7.2014, të Gjykatës Kushtetuese*). Gjithsesi, Gjykata në çdo rast nuk vepron si gjykatë e shkallës së katërt, por ndërhyr atëherë kur gabimi ligjor ose faktik nga gjykatat e juridiksionit të zakonshëm është aq i dukshëm, sa një gjykatë e arsyeshme nuk mund ta kishte bërë ndonjëherë ose është i tillë që gjykimin e bën të padrejtë (*shih vendimin nr. 30, datë 29.5.2023, të Gjykatës Kushtetuese*).

8. Në rastin në shqyrtim Gjykata e Lartë, duke vendosur mospranimin e rekursit, ka arsyetuar se nuk plotësohen kushtet për pranueshmërinë e tij, pasi shkaqet e rekursit haptazi nuk mbështeten në asnjë nga rastet e parashikuara në nenin 58, të ligjit nr. 49/2012, që bën të mundur cenimin në thelb të vendimit të gjykatës së apelit, si dhe është detyrë e kërkueses të parashtrojë qartësisht dhe në mënyrë të plotë shkaqet ligjore lidhur me zbatimin e gabuar të ligjit material ose procedural. Kjo do të thotë se Gjykata e Lartë, ndonëse nuk është shprehur specifikisht lidhur me pretendimin e kërkueses për të drejtën e aksesit, në ushtrim të funksionit të saj, për sa kohë ka vlerësuar se nuk rezulton që gjykata e apelit të ketë lejuar shkelje procedurale që do ta bënin të pavlefshëm procesin dhe do të ndiknin në vendimmarrjen e saj (*shih paragrafin 7 të vendimit të Gjykatës së Lartë*), ka çmuar të drejtë qëndrimin dhe interpretimin ligjor që ka bërë kjo e fundit për mënyrën e zbatimit të ligjit.

9. Prandaj jam i mendimit se interpretimi që gjykata e apelit ka bërë, se akti i largimit nga detyra nuk paraqet elemente të pavlefshmërisë absolute, pasi është marrë nga një organ administrativ i identifikuar dhe brenda kompetencës së tij të përcaktuar në nenin 8, të ligjit nr. 9000, datë 30.1.2003, “Për organizimin dhe funksionimin e Këshillit të Ministrave”, nenin 25, të ligjit nr. 8549/1999 (ligji i zbatueshëm në momentin e largimit të kërkueses nga shërbimi civil) dhe VKM-në nr. 306, datë 13.6.2000, “Për disiplinën në shërbimin civil”, duket se është pranuar edhe nga Gjykata e Lartë. Për më tepër, fakti që Gjykata e Lartë ndodhej në kushtet e dy vendimeve me qëndrime të njëjta të dy gjykatave më të ulëta, nuk e detyron këtë gjykatë të shprehet në mënyrë të zgjeruar për secilin pretendim ose për mënyrën e zbatimit të ligjit nga gjykatat më të ulëta (*shih vendimet nr. 39, datë 25.6.2015; nr. 45, datë 29.6.2015, të Gjykatës Kushtetuese*). Kjo edhe në linjë me jurisprudencën kushtetuese, e cila ka pranuar se arsyetimi i kufizuar i Gjykatës së Lartë nuk cenon standardet e arsyetimit të vendimit gjyqësor dhe kjo formë arsyetimi është tashmë e konsoliduar në praktikën e saj (*shih vendimet nr. 16, datë 12.3.2024; nr. 16, datë 16.3.2021; nr. 9, datë 26.3.2018, të Gjykatës Kushtetuese*). Në këtë këndvështrim, vendimmarrja e Gjykatës së Lartë, e cila ka vendosur mospranimin e rekursit të kërkueses, nuk duket të jetë arbitrare dhe e paarsyeshme.

10. Për më tepër, sikurse rezulton nga përmbajtja e vendimeve gjyqësore, kërkuësja e ka ushtruar të drejtën e saj të paraqitjes së ankimit/rekursit, ku përmes një procesi gjyqësor, që ka analizuar themelin e çështjes, me vendim përfundimtar ka marrë përgjigje të arsyetuar për të gjitha pretendimet e saj, në veçanti për pavlefshmërinë absolute të aktit të largimit nga detyra, duke iu garantuar në këtë mënyrë edhe e drejta e aksesit. Siç e ka theksuar Gjykata në disa raste, aksesit në gjykatë nuk është një e drejtë absolute, por ai mund të kufizohet në interes të parimeve të tjera të rëndësishme kushtetuese, si siguria juridike dhe në çdo rast është e nevojshme që subjektet e së

drejtës të tregojnë diligjencën e duhur qoftë në drejtim të respektimit të afateve procedurale, qoftë në drejtim të mirëformulimit të pretendimeve të tyre.

11. Në përfundim, unë, gjyqtari në pakicë, vlerësoj se pretendimi i kërkukses për cenimin e së drejtës së aksesit të lidhur me standardin e arsytimit është i pabazuar, prandaj duhej të ishte vendosur rrëzimi i kërkesës.

Anëtar: Genti Ibrahimi